

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 435

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 iunie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 198 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. 1 și art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969.....	2-4
Decizia nr. 256 din 6 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	4-7
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
491. — Hotărâre privind suplimentarea din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2014, a bugetului Ministerului Afacerilor Externe, al Administrației Prezidențiale și al Serviciului de Protecție și Pază pentru organizarea și desfășurarea la București, în iunie 2014, a reuniunii miniștrilor de externe ai statelor membre din cadrul Procesului de cooperare din Europa de Sud-Est (SEEC) și a Summitului șefilor de stat și de guvern.....	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 198**

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. 1 și art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Florin Cornea în Dosarul nr. 8.639/256/2012 al Judecătoriei Medgidia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 700 D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că textele criticate de autorul excepției se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de acestea și că argumentele formulate nu pot justifica pretinsa încălcare a normelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 31 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.639/256/2012, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969**, excepție ridicată de Florin Cornea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executarea unei pedepse cu închisoarea stabilită, potrivit dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, ca urmare a săvârșirii de către autorul excepției a unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare, termen dispus ca urmare a suspendării condiționate a executării a două pedepse pentru infracțiuni anterior săvârșite.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prin modul de reglementare a termenului de încercare, format, potrivit art. 82 alin. 1 din Codul penal din 1969, din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp de 2 ani, legiuitorul a intervenit în activitatea instanțelor de judecată, limitând dreptul acestora de a proceda la individualizarea pedepselor și încălcând, în acest fel, principiul separației puterilor în stat, prevăzut la art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, precum și dispozițiile art. 126 alin. (1) din Constituție, conform cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Se arată că, potrivit textului criticat, persoana condamnată nu poate distinge între cele două componente ale termenului de încercare, respectiv pedeapsa aplicată și

intervalul de timp de 2 ani, aspect ce constituie o lipsă de acuratețe în reglementare, de natură a încălca normele constituționale invocate.

6. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, se susține că măsura revocării suspendării condiționate și a dispunerii executării în întregime a pedepsei închisorii, indiferent de momentul săvârșirii noii infracțiuni în interiorul termenului de încercare, discriminează persoanele condamnate care săvârșesc o nouă infracțiune spre sfârșitul termenului de încercare, când perioada de timp aferentă pedepsei a cărei suspendare condiționată a fost dispusă s-a scurs, în raport cu cele care săvârșesc noua infracțiune la începutul termenului de încercare. Se arată că dispunerea executării în întregime a pedepsei anterior aplicate, în cazul primei categorii de persoane condamnate, echivalează cu o dublă executare a pedepsei, fapt ce dă naștere unor situații inechitabile. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (12), potrivit cărora nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii. Se face paralelă între instituția suspendării condiționate a executării pedepsei și instituția grațierii, în cazul căreia, conform dispozițiilor art. 120 alin. 1 din Codul penal din 1969, dacă suspendarea condiționată este revocată sau anulată, se execută numai partea de pedeapsă rămasă negrațiată, arătându-se că prevederile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 nu sunt corelate cu cele anterior referite.

7. **Judecătoria Medgidia** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele criticate nu contravin normelor constituționale invocate de autorul excepției. Se remarcă faptul că, prin raportare la fondul excepției de neconstituționalitate, trimiterile autorului acesteia la dispozițiile constituționale indicate în susținerea acesteia sunt greșite, instanța identificând prevederile art. 23 alin. (12) și art. 126 alin. (1) din Constituție ca fiind cele ce corespund criticilor formulate. Se susține că pedeapsa este un mijloc de constrângere statală, neputând fi aplicată decât de stat în numele societății, și că, în acest scop, statul exercită, prin organele sale specializate, acțiunea penală în vederea tragerii la răspundere a persoanelor care săvârșesc infracțiuni, în condițiile stabilirii vinovăției acestora și a obligării lor la executarea unor pedepse. Se arată că, pentru aceste motive, dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 nu reprezintă o ingerință a puterii legislative în activitatea instanțelor judecătorești, de natură a încălca prevederile art. 126 alin. (1) din Constituție.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, care impun instanței de judecată revocarea măsurii suspendării condiționate a executării pedepsei dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o

condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, și dispunerea executării în întregime a pedepsei, reprezintă o aplicare a principiului legalității pedepsei prevăzut la art. 23 alin. (12) din Constituție. Se susține că textele criticate au fost adoptate de legiuitor potrivit prerogativelor sale constituționale reglementate la art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, conform cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. Se arată, de asemenea, că pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 a prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție nu poate fi reținută câtă vreme acestea din urmă impun legalitatea ca principiu de realizare a justiției, iar textul criticat îndreptățește instanța să revoce suspendarea condiționată a executării pedepsei în cazul săvârșirii unor noi infracțiuni.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul critică, în realitate, atât prevederile art. 83 alin. 1, cât și pe cele ale art. 82 alin. 1 din Codul penal din 1969, care au următorul cuprins:

— Art. 82 alin. 1 din Codul penal din 1969: *„Durata suspendării condiționate a executării pedepsei constituie termen de încercare pentru condamnat și se compune din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp de 2 ani.”;*

— Art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969: *„Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune”.*

13. Dispozițiile art. 82 alin. 1 și art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 au fost abrogate prin art. 250 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, și nu au fost preluate în Codul penal în vigoare. Având însă în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, dar și dispozițiile art. 15 din Legea nr. 187/2012, potrivit cărora măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal, iar regimul suspendării condiționate a executării pedepsei

prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, reținem ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate prevederile art. 82 alin. 1 și art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969.

14. Se susține că dispozițiile art. 82 alin. 1 și art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației puterilor, ale art. 16 cu privire la egalitatea în drepturi, ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei și ale art. 126 alin. (1) referitoare la instanțele judecătorești.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la prevederile art. 82 alin. 1 din Codul penal din 1969, Curtea constată că suspendarea condiționată a executării pedepsei reprezintă, ea însăși, o instituție menită să întregească posibilitățile de realizare a individualizării pedepsei, sub aspectul executării ei, acordată de Codul penal din 1969 instanței de judecată. În cadrul acesteia, instanța competentă, după ce procedează la individualizarea pedepsei, pe baza criteriilor generale arătate la art. 72 și urm. din același cod, completează acest rezultat cu individualizarea executării pedepsei. Practic, acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei reflectă convingerea instanței, formată în urma aprecierii tuturor împrejurărilor cauzei și a persoanei infractorului, că acesta este apt de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei. Astfel, termenul de încercare este rezultatul unui act de individualizare realizat de instanță, la durata pedepsei adăugându-se un interval de 2 ani, în cazul pedepsei cu închisoarea (acest termen fiind de 1 an, conform prevederilor art. 82 alin. 2 din Codul penal din 1969, când pedeapsa a cărei executare a fost suspendată este amenda) și are ca scop verificarea conduitei condamnatului. Prin urmare, măsura analizată nu reprezintă o pedeapsă, ci un substitutiv de pedeapsă, ce funcționează ca atare, fiind practic un mijloc de stingere a pedepsei, care se consideră executată la împlinirea termenului de încercare, dacă persoana condamnată respectă condițiile și îndeplinește obligațiile impuse prin hotărârea judecătorească pronunțată în acest sens, principala condiție fiind aceea de a nu săvârși din nou o infracțiune.

16. Având în vedere argumentele anterior arătate, Curtea constată că susținerile autorului excepției, potrivit cărora prin modul de reglementare a termenului de încercare, prevăzut la art. 82 alin. 1 din Codul penal din 1969, legiuitorul a intervenit în activitatea instanțelor de judecată, limitând dreptul acestora de a proceda la individualizarea pedepselor și încălcând, în acest fel, dispozițiile art. 126 alin. (1) din Constituție, conform cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, și principiul separației puterilor în stat, reglementat la art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, nu pot fi reținute, întrucât prevederile constituționale invocate se interpretează și se aplică în coroborare cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, potrivit cărora stabilirea regimului executării pedepselor este de competența exclusivă a legiuitorului, fiind reglementat prin lege organică.

17. Totodată, Curtea nu poate reține nici critica referitoare la lipsa de acuratețe a prevederilor art. 82 alin. 1 din Codul penal din 1969, generată de imposibilitatea persoanei condamnate de a distinge între cele două componente ale termenului de încercare, ele putând fi ușor deduse, prin scăderea intervalului de timp de 2 ani impus de lege din durata termenului de încercare, într-o eventuală lipsă a indicării exprese a acestora în hotărârea judecătorească de condamnare.

18. Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 215 din 15 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 16 iunie 2003, Decizia nr. 317

din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, Decizia nr. 637 din 24 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.138 din 15 decembrie 2005, și Decizia nr. 195 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 3 aprilie 2007, prin care a respins excepția de neconstituționalitate invocată.

19. Prin Decizia nr. 317 din 14 iunie 2005, Curtea a reținut că prevederile art. 83 din Codul penal din 1969 nu aduc atingere dispozițiilor constituționale privind egalitatea în fața legii, deoarece textul criticat nu creează discriminări, ci instituie un tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, fără nicio deosebire. De altfel, Curtea a constatat că nemulțumirea autorului excepției este determinată tocmai de faptul că norma criticată se aplică, în mod egal, tuturor persoanelor aflate în ipoteza sa, în opinia acestuia instanța trebuind să poată aprecia asupra măsurii revocării suspendării condiționate a executării pedepsei.

20. Prin Decizia nr. 637 din 24 noiembrie 2005, Curtea a statuat că reglementarea revocării suspendării condiționate a

executării pedepsei în cazul săvârșirii unei infracțiuni a fost realizată de către legiuitor în temeiul prerogativelor sale constituționale, stabilite de dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege” și nu aduce atingere independenței judecătorului, acesta urmând să aprecieze, în funcție de situația de fapt și probele administrate, dacă în cauză sunt întrunite condițiile revocării suspendării condiționate. Curtea a observat faptul că norma criticată impune instanței să procedeze într-un singur fel, respectiv să revoce suspendarea condiționată, ceea ce nu reprezintă decât o aplicare a principiului egalității, care impune ca toate persoanele aflate în aceeași situație să beneficieze de același tratament juridic, iar nu o încălcare a principiului constituțional care consacră independența judecătorului.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Cornea, în Dosarul nr. 8.639/256/2012 al Judecătoriei Medgidia și constată că dispozițiile art. 82 alin. 1 și art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Medgidia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 256

din 6 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială AEG-TECH S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 2.603/85/2012/a1 al Tribunalului Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 827D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, și Decizia Curții Constituționale nr. 169 din 19 martie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.603/85/2012/a1, **Tribunalul Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială AEG-TECH S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate cu privire la tabelul preliminar de creanțe și la tabelul definitiv al creanțelor împotriva averii debitorului, contestație însoțită de o cerere de repunere în termen referitor la admiterea creanței sale asupra averii debitorului și la contestarea tabelului preliminar de creanțe.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul legal criticat îngrădește, în mod indirect, accesul liber la justiție al persoanelor care nu sunt abonate la Buletinul procedurilor de insolvență; mai mult, drepturile acestor persoane sunt deduse judecării în cadrul unei proceduri de insolvență de care acestea nu sunt înștiințate.

6. Se mai arată că drepturile de creanță ale societății creditoare asupra celei supuse procedurii insolvenței sunt bunuri în sensul Primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, în consecință, trebuie să fie ocrotite în mod corespunzător.

7. **Tribunalul Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că dispozițiile criticate prevăd o procedură derogatorie de la dreptul comun reprezentat de Codul de procedură civilă, fără a încălca art. 21 din Constituție. Prin publicarea notificărilor în Buletinul procedurilor de insolvență, creditorii care nu se regăsesc în lista prezentată de debitor cunosc deschiderea procedurii și pot să își exercite drepturile în cadrul acesteia, însă lipsa de diligență a creditorilor în realizarea creanțelor lor nu este imputabilă lichidatorului judiciar

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

„Pentru creditorii care nu au putut fi identificați în lista prevăzută la art. 28 alin. (1) lit. c), procedura notificării prevăzute la art. 61 va fi considerată îndeplinită dacă a fost efectuată prin Buletinul procedurilor de insolvență.”

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 alin. (2) cu referire la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 21 alin. (2) privind accesul liber la justiție. Din motivarea excepției, Curtea reține că autorul acesteia invocă și prevederile art. 44 din Constituție cu privire la dreptul de proprietate privată și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu referire la protecția proprietății. În acest sens, este menționată Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 24 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Sandor împotriva României*.

13. Curtea constată că textul legal criticat a format în repetate rânduri obiect al controlului de constituționalitate prin prisma unor critici similare. Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că accesul liber la justiție și exercitarea dreptului de apărare nu sunt drepturi absolute, legiuitorul putând să prevadă anumite condiționări în vederea unei bune administrări a justiției, condiționări ce pot îmbrăca și forma unor obligații de ordin financiar. În mod evident, aceste condiționări trebuie să își găsească o justificare rezonabilă și proporțională cu obiectivul propus și să nu ducă la imposibilitatea efectivă de exercitare a drepturilor fundamentale mai sus menționate (Decizia nr. 367 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2009, sau Decizia nr. 1.538 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 6 ianuarie 2012). De aceea, reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — material sau procesual —, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, ocrotite în egală măsură (Decizia nr. 273 din 22 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 21 mai 2012).

14. Curtea a reținut că citarea părților, precum și comunicarea oricărui acte de procedură, a convocărilor și notificărilor prin Buletinul procedurilor de insolvență își găsesc justificarea în specificul acestei proceduri, care presupune un număr foarte mare de părți și o mare diversitate de acte procedurale de natură să îngreuneze mult desfășurarea procedurii. Acestea constituie o măsură specială prin care se asigură soluționarea cu celeritate a cauzelor (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 367 din 17 martie 2009, Decizia nr. 1.436 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 16 decembrie 2009, Decizia nr. 1.453 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 6 ianuarie 2012, și Decizia nr. 1.538 din 6 decembrie 2011). Totodată, susținerile potrivit cărora nu există posibilitatea practică de a lua cunoștință de actele de procedură publicate în Buletinul procedurilor de insolvență datorită numărului foarte mare de astfel de publicări și a resurselor umane limitate nu reprezintă motive de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 85/2006 (Decizia nr. 564 din

29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 18 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.538 din 6 decembrie 2011).

15. Curtea a mai constatat că citarea creditorului neidentificat potrivit Codului de procedură civilă este imposibilă, întrucât nu se poate realiza fără a cunoaște denumirea părții citate (Decizia nr. 1.538 din 6 decembrie 2011). În acest sens, Curtea a mai arătat că, potrivit art. 12 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 460/2005 privind conținutul, etapele, condițiile de finanțare, publicare și distribuire a Buletinului procedurilor de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 3 iunie 2005, cu modificările și completările ulterioare, „*Oficiul Național al Registrului Comerțului publică săptămânal pe pagina sa de internet, cu titlu gratuit, lista persoanelor supuse procedurii de insolvență, care va cuprinde următoarele informații: denumirea debitorului, codul de identificare fiscală, numărul de ordine în registrul în care este înregistrat, numărul dosarului de insolvență și instanța pe rolul căreia este înregistrat dosarul, primul termen de judecată stabilit de instanța judecătorească după deschiderea procedurii, tipul procedurii și numerele Buletinului în care sunt publicate actele de procedură referitoare la debitor*” (Decizia nr. 273 din 22 martie 2012).

16. Neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția deciziilor menționate, precum și considerentele pe care aceasta se sprijină își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

17. Distinct de cele reținute în jurisprudența sa, Curtea constată că autorul prezentei excepții critică faptul că, din cauza efectelor pe care le presupune o asemenea soluție legislativă, dreptul său de creanță asupra debitorului supus procedurii insolvenței nu se bucură de o protecție adecvată.

18. Cu privire la acest aspect, Curtea reține că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de creanță este considerat un *bun*, ceea ce înseamnă că titularul acesteia are un drept de proprietate asupra creanței (Hotărârea din 20 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *Pressos Compania Naviera s.a. și alții împotriva Belgiei*, paragraful 31, sau Hotărârea din 4 februarie 2014, pronunțată în Cauza *Ceni împotriva Italiei*, paragraful 39). Corelativ, se naște obligația statului de a garanta dreptul de proprietate privată, respectiv, în cazul de speță, de a asigura realizarea dreptului de creanță. Totuși, statul, ca regulă generală, nu este direct responsabil pentru debitele entităților private, obligațiile sale limitându-se la acordarea asistenței necesare creditorului pentru executarea hotărârii judecătorești, spre exemplu, prin executori judecătorești sau prin procedura insolvenței (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 3 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Kotov împotriva Rusiei*, paragraful 90). De aceea, obligația statului în procedura insolvenței se limitează la crearea unui cadru legislativ adecvat care să permită creditorului valorificarea dreptului său de creanță.

19. Raportând considerentele de principiu enunțate în paragraful anterior la cauza de față, Curtea constată că textul legal criticat reprezintă o măsură legislativă de valorificare a dreptului de creanță pe care îl are creditorul asupra averii debitorului, o asemenea intervenție etatică fiind justificată prin prisma art. 44 alin. (1) din Constituție, dar și prin caracterul său proporțional cu scopul urmărit. Astfel, având în vedere art. 44 alin. (1) din Constituție, care prevede că atât conținutul, cât și limitele dreptului de proprietate privată sunt stabilite prin lege, legiuitorul este competent să supună valorificarea dreptului menționat unor condiționări, care, în cazul de față, vizează înștiințarea creditorului neidentificat în lista prevăzută la art. 28

alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la data de la care curge termenul-limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor asupra averii debitorului [termen-limită care va fi de maximum 45 de zile de la deschiderea procedurii — art. 62 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006]. Aceste condiționări nu pot fi arbitrare, ci trebuie să aibă în vedere un scop legitim urmărit. În cauza de față, Curtea constată că scopul Legii nr. 85/2006 este acela de a institui o procedură colectivă pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență [art. 2 din lege], procedură care impune crearea unui cadru unitar, colectiv, concursual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile împotriva debitorului aflat în stare de insolvență (Decizia nr. 182 din 16 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000, sau Decizia nr. 169 din 19 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 205 din 10 aprilie 2013). Astfel, înștiințarea creditorului neidentificat în lista prevăzută la art. 28 alin. (1) lit. c) din lege prin Buletinul procedurilor de insolvență pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor asupra averii debitorului se datorează imposibilității citării acestuia prin Codul de procedură civilă — necunoscându-se elementele de identificare a creditorului (denumire, adresă etc.) — și are ca scop, pe de o parte, încunoștințarea creditorului neidentificat de deschiderea procedurii, iar, pe de altă parte, necesitatea întocmirii tabelului preliminar și, ulterior, definitiv al tuturor creanțelor împotriva averii debitorului, tabel care, practic, oferă o imagine generală și unitară asupra creanțelor asupra debitorului și în funcție de care administratorul/lichidatorul judiciar se va ghida în activitatea sa (a se vedea, *mutatis mutandis*, în privința examinării de ansamblu a intereselor concurente într-o procedură de insolvență, și Hotărârea din 3 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Kotov împotriva Rusiei*, paragraful 115).

20. Prin prisma principiului proporționalității, Curtea constată că măsura criticată este adecvată — fiind capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea scopului, în acest sens fiind înființat Buletinul procedurilor de insolvență ca un instrument necesar, printre altele, pentru încunoștințarea creditorilor neidentificați cu privire la deschiderea procedurii și proporțională — existând un just echilibru și un raport rezonabil între cerințele de interes general ale colectivității și necesitatea protecției drepturilor fundamentale ale individului, și anume a dreptului de proprietate. Astfel, o asemenea procedură reglementată în vederea realizării dreptului creditorului nu este de natură a induce un caracter iluzoriu al dreptului de proprietate privată, fiind, din contră, o măsură activă și efectivă în vederea realizării acestuia, ce dă curs obligației pozitive a statului atât de a garanta dreptul de proprietate privată, cât și de a crea un cadru legislativ necesar acoperirii pasivului debitorului aflat în insolvență.

21. De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legiuitorul are o marjă largă de apreciere în implementarea politicilor sociale și economice, mai ales în situația în care statul trebuie să țină cont de interesele private concurente în relațiile orizontale din cadrul procedurilor de insolvență (Hotărârea din 3 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Kotov împotriva Rusiei*, paragraful 131).

22. Prin urmare, Curtea constată că textul legal criticat nu încalcă nici dispozițiile art. 44 din Constituție și nici pe cele ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială AEG-TECH — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 2.603/85/2012/a1 al Tribunalului Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 7 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sibiu — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2014, a bugetului Ministerului Afacerilor Externe, al Administrației Prezidențiale și al Serviciului de Protecție și Pază pentru organizarea și desfășurarea la București, în iunie 2014, a reuniunii miniștrilor de externe ai statelor membre din cadrul Procesului de cooperare din Europa de Sud-Est (SEEC) și a Summitului șefilor de stat și de guvern

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 30 alin. (2) din Legea 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Externe din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2014, la capitolul 51 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, cu suma de 227 mii lei, pentru organizarea și desfășurarea la București, în iunie 2014, a reuniunii miniștrilor de externe ai statelor membre din cadrul Procesului de cooperare din Europa de Sud—Est (SEEC) și a Summitului șefilor de stat și de guvern.

(2) Se aprobă suplimentarea bugetului Administrației Prezidențiale la capitolul 51 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, cu suma de 211 mii lei, pentru organizarea și desfășurarea la București, în iunie 2014, a reuniunii miniștrilor de externe ai statelor membre din cadrul

Procesului de cooperare din Europa de Sud—Est (SEEC) și a Summitului șefilor de stat și de guvern.

(3) Se aprobă suplimentarea bugetului Serviciului de Protecție și Pază la capitolul 61.01 „Ordine publică și siguranță națională”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, cu suma de 280 mii lei, pentru organizarea și desfășurarea la București, în iunie 2014, a reuniunii miniștrilor de externe ai statelor membre din cadrul Procesului de cooperare din Europa de Sud—Est (SEEC) și a Summitului șefilor de stat și de guvern.

Art. 2. — Ministerul Afacerilor Externe, Administrația Prezidențială și Serviciul de Protecție și Pază răspund de modul de utilizare, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, a sumelor alocate potrivit prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorilor principali de credite,

modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în Administrației Prezidențiale și Serviciului de Protecție și Pază volumul și structura bugetelor Ministerului Afacerilor Externe, pe anul 2014.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Titus Corlățean
Directorul Serviciului de Protecție și Pază,
Lucian-Silvan Pahonțu
Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea
Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 11 iunie 2014.
Nr. 491.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

